

In midva ne zapaziva, kako
 pomiče naglo se kazalec tam-le
 na uri in kako poteka čas.
 Sam sebe ne poznam in čudim se,
 kako sem v družbi tvoji se razvnel.
 Dovtip in smeh, beseda resna vmes . . .
 Tako je pač, tako je pač, če dva
 že nista videla se sedem let! . . .
 Če filozof sem še ko svoje dni?
 Filozofija — to je moja strast!
 Tako-le rad modrujem na primer:
 Če stopi ti življenje kdaj nasproti
 s šampanjca polno čašo se penečo —
 ne pij, obrni hrbet, pojdi mimo! . . .
 A če pogledaš me takisto toplo,
 ko solnca žar pomladnjega pogreje
 pogled ta tvoj mi hladno dušo mojo:
 In vrag jo vzemi vso filozofijo
 in ž njo vred mrtvo resignacijo!
 Objel bi te, poljubil strastno, blazno —
 čez sedem let, čez sedem dolgih let . . .
 Stoj! Skoro sem pozabil . . . Tu nasproti
 sedi molčé tvoj mladi, srečni ženin . . .

Onjegin.

Slutnja.

Tvoji poljubi, strastni poljubi ko ogenj na ustnah me žgó; tvoje besede, sladke besede pa v srce obup mi lijó.	Dругega morda skoraj goreče in strastno poljubljala boš; drugemu morda skoraj porečeš: »Preljubi moj ženin, moj mož!«
--	---

Carmen.

Slovó.

Odhajam! . . . Kar ti si mi bila, nobena ne bo več nikdar; božanstvo mi bila si jasno, pred tvoj sem poklekal oltar...	Plakaje nasloni na prsi mi ličece svoje, bledó . . . Črez naju je žarke plamteče razlivalo solnce zlató.
--	--

Carmen.